

ART LOCAL

Cada anyada, des del 1944, es celebra en els jorns tan escaients de la Festa Major, una interessant Exposició Col·lectiva d'Art Local, que ens dona una mostra ben palesa de les diverses activitats de caràcter artístic desenrotllades en la nostra vila. En mig del brogit tumultuós de la festa, de les ballades esgotadores, del trasbals i el neguit plaixerós i del programa prosaïc i rutinari, aquesta Exposició és un veritable oasi, lluminós i confortant, que ofereix pròdigament els fruits saborosos de la nostra sensibilitat artística. És una Exposició humil i senzilla, sense ostentació, que tampoc li escaurfa, perquè les nostres coses han de destacar precisament per una característica naturalitat. Aquesta Exposició anyal és una clariana esplendorosa que il·lumina per uns jorns la nostra fosca vida rural, tan mancada d'esclats espirituals renovadors, mostrant-nos, davant els nostres ulls admirats, el miracle de la remarcable inclinació artística dels joves torroellencs, qualitat que perdura a través del temps i que neix a redós de les aules escolars. Ací, podríem lamentar-nos de la manca d'una institució, —la tan somniada Escola d'Arts i Oficis— que recollís i propulsés dignament aquestes fèrvides i espontànies vocacions. Perquè un dia, és l'eminent escultor Clarà que s'admira d'un bust de fang fidelíssim a l'original, obra d'un notable aficionat local; un altre, un pintor de nom i prestigi es meravella d'una obra pictòrica pre-

cisa de tècnica i coloració; i així podríem seguir per aquest ordre, citant nombrosos exemples d'autèntica veracitat i significació. Això ens fa creure, que s'han malmès entre nosaltres mancats del necessari estímul i del imprescindible estudi, valors que segurament haurien reeixit notablement en el conreu de les Arts. Arribats en aquest punt, considerem un deure ineludible remarcar el considerable impuls donat als nostres aficionats per l'alt mestratge de l'artista Josep Maria Mascort, de memòria perdurable en el cor dels torroellencs. I, seguint el fil de les nostres consideracions, la continuïtat en la celebració de l'Exposició —tenint en compte el nostre temperament inconstant i capriciós que ha mort tantes empreses iniciades amb un entusiasme superlatiu— no és una demostració de la força de les aficions artístiques nostrades?

En la impossibilitat, doncs, al menys momentàniament, d'aconseguir el vell anhel d'una Escola d'estudis artístics, cal que no s'apagui aquest foc sagrat que crema constant en el cor dels que senten tan nobles aficions i que, sens dubte, contribueix a mantenir amb tota la seva potència aquesta Exposició anyal, signe de la nostra inalterable afeció a les qüestions artístiques. I aquesta Exposició, veritable aconeteixement popular, celebrada en el marc digníssim de la sala d'actes de la Caixa de Pensions, entitat tan vinculada a les nostres coses i que tantes proves ens té donades del seu estímul a les manifestacions culturals, delecta els esperits cultivats, dóna esplai i perfecciona el gust artístic de la nostra gent, ens porta per uns dies la ciutat al poble i un perfum i una esperança de millorament a la vida rural. En ella podem veure aplegades, les obres de veritables autodidactes, la ingènua manifestació d'un art primari, que conserva íntegrament les seves més pures essències. En elles palpita també, tota la gràcia i la verdor ufana dels nostres camps, la imponent majestat de la Costa, l'or que el sol de les anyades ha dipositat sobre les pedres venerables, el cel blau i lluminós del nostre entranyable Empordà...

